

Sygn. akt IV KK 159/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 czerwca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk (przewodniczący)

SSN Małgorzata Gierszon

SSN Paweł Wiliński (sprawozdawca)

Protokolant Justyna Kryńska - Szufnara

w sprawie **K. T.**

skazanego z art. 178a § 1 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 3 czerwca 2020 r.

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na niekorzyść skazanego

od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w K.

z dnia 7 maja 2019 r., sygn. akt III K (...),

na podstawie art. 535 § 5 k.p.k.

**uchyla pkt 1 zaskarżonego wyroku w części rozstrzygającej o
karze grzywny oraz pkt 5 zaskarżonego wyroku dotyczącego
kosztów postępowania i w tym zakresie przekazuje sprawę
Sądowi Rejonowemu w K. do ponownego rozpoznania,**

UZASADNIENIE

Wyrokiem nakazowym z dnia 7 maja 2019 r., sygn. akt III K (...), Sąd Rejonowy w K. uznał oskarżonego K. T. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 178a § 1 k.k., polegającego na tym, że w dniu 2 marca 2019 r. w K. przy ul. D., znajdując się w stanie nietrzeźwości, wyrażającym się stężeniem 0,63 mg/1

alkoholu w wydychanym powietrzu, kierował po drodze publicznej w ruchu lądowym samochodem osobowym m-ki H. nr rej. (...) i za ten czyn wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wysokości „120 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20,00 (dwadzieścia) złotych”. Nadto, Sąd Rejonowy orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 lat, środek karny w postaci świadczenia pieniężnego w kwocie 5.000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej, zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym okres rzeczywistego zatrzymania prawa jazdy od dnia 2 marca 2019 r. do dnia 7 maja 2019 r. oraz zasądził od K. T. na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania „tytułem wydatków w kwocie 70 (dziewięćdziesiąt) złotych i opłatę w kwocie 240,00 (dwieście czterdzieści) złotych”.

Powyższy wyrok nie został zaskarżony przez żadną ze stron, wobec czego uprawomocnił się z dniem 1 czerwca 2019 r.

Kasację od wskazanego wyżej orzeczenia Sądu Rejonowego w K. wywiódł Prokurator Generalny, zaskarżając powyższy wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze i kosztach postępowania, na niekorzyść skazanego K. T. . Zarzucił obrazę przepisu art. 504 § 1 pkt 5 k.p.k., polegającą na wymierzeniu oskarżonemu K. T. kary grzywny oraz zasądzeniu kosztów postępowania w sposób powodujący sprzeczność w treści orzeczenia oraz uniemożliwiający wykonanie tejże kary i uiszczenie kosztów, co stanowi bezwzględną przyczynę uchylenia orzeczenia określoną w art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k. Podnosząc powyższe, Prokurator Generalny wniósł o uchylenie wyroku nakazowego w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w K. .

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja Prokuratora Generalnego okazała się oczywiście zasadna, co pozwoliło na jej rozpoznanie na posiedzeniu bez udziału stron, w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

Zgodnie z art. 504 § 1 pkt 5 k.p.k. wyrok nakazowy powinien zawierać wymiar kary i inne niezbędne rozstrzygnięcia. Przez określenie to należy rozumieć nie tylko wskazanie na określony rodzaj kary lub środka karnego, jaki sąd orzeka, ale także prawidłowe określenie rozmiaru tej kary, czy innego orzeczonego środka.

Z zaistnieniem bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k. mamy z kolei do czynienia w sytuacji, gdy "zachodzi sprzeczność w treści orzeczenia uniemożliwiająca jego wykonanie". Byt tej przesłanki uzależniony jest zatem od spełnienia dwóch warunków, po pierwsze, sprzeczności w treści orzeczenia i po wtóre, niemożności jego wykonania wynikającej z tej sprzeczności. Przedmiotowa przyczyna uchylenia wyroku nie zachodzi natomiast, jeżeli w treści orzeczenia istnieje wprowadzie sprzeczność, ale nie uniemożliwia ona jego wykonania, jak i wówczas, gdy nie jest wprowadzie możliwe wykonanie orzeczenia, ale nie z uwagi na sprzeczność w jego treści, lecz z racji innego naruszenia prawa. Innymi słowy, sprzeczność w treści orzeczenia zachodzi wówczas, gdy orzeczenie to zawiera rozmiągające się rozstrzygnięcia lub istnieją rozbieżności w określonym rozstrzygnięciu np. co do kary, powodujące brak możliwości ustalenia, jaką karę de facto sąd wymierzył.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego dominuje pogląd, że rozbieżne określenie w części rozstrzygającej wyroku kary poprzez wzajemnie sprzeczne wskazanie jej wymiaru w zapisie słownym i cyfrowym stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą, obligującą czy to sąd odwoławczy, w ramach zwykłej kontroli instancyjnej, czy też Sąd Najwyższy, rozpoznający nadzwyczajny środek zaskarżenia, do uchylenia wyroku w tej części i przekazania sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania (zob. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z dnia: 22 października 2015 r., sygn. akt III KK 235/15; 21 października 2008 r., sygn. akt IV KK 316/08; 3 czerwca 2015 r., sygn. akt III KK 79/15). Jednocześnie konsekwentnie uznaje się, że uchybienie takie nie daje podstaw do jego naprawy w trybie sprostowania oczywistej omyłki pisarskiej (art. 105 § 1 k.p.k.; zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 kwietnia 2006 r., sygn. akt V KK 482/05).

Analiza treści zaskarżonego orzeczenia nie pozostawia wątpliwości, że Sąd Rejonowy [...] w K., wydając w dniu 7 maja 2019 r. wyrok nakazowy w sprawie III K [...] dopuścił się naruszenia art. 504 § 1 pkt 5 k.p.k., skutkującego zaistnieniem w

sprawie bezwzględnej przyczyny odwoławczej wskazanej w treści art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k. Skazując bowiem oskarżonego K.T. za czyn z art. 178a § 1 k.k., Sąd Rejonowy wymierzył mu karę grzywny w wysokości „120 (sto pięćdziesiąt)” stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 20,00 złotych. Nadto, orzekając w przedmiocie kosztów postępowania, Sąd Rejonowy zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania tytułem wydatków w kwocie „70 (dziewięćdziesiąt) złotych” i opłatę w kwocie 240,00 (dwieście czterdzieści) złotych.

Obydwa wskazane wyżej rozstrzygnięcia dotyczące wymiaru kary grzywny i kosztów postępowania zawierają sprzeczności uniemożliwiające ich wykonanie. Powodują bowiem, niemożliwe do rozszyfrowania wątpliwości, czy w rzeczywistości zamiarem Sądu meriti było wymierzenie oskarżonemu kary grzywny w wysokości stu dwudziestu czy stu pięćdziesięciu stawek. Również z orzeczenia dotyczącego kosztów postępowania nie można jednoznacznie wyczytać, czy intencją Sądu wyrokującego w sprawie było obciążenie oskarżonego wydatkami w kwocie siedemdziesięciu czy dziewięćdziesięciu złotych.

Kierując się uwagami poczynionymi powyżej, Sąd Najwyższy uchylił wyrok nakazowy Sądu Rejonowego [...] w K. w zaskarżonej części, tj. w części rozstrzygającej o wymierzonej oskarżonemu karze grzywny oraz w części dotyczącej orzeczonych kosztów postępowania i w tym zakresie przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji. Ten, po ponownym rozpoznaniu sprawy, winien wydać orzeczenie merytoryczne zawierające jednoznacznie sformułowane orzeczenie o karze i kosztach postępowania oraz respektujące stosowne w tym zakresie przepisy kodeksu postępowania karnego.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w wyroku.